

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ
ΟΜΟΚΕΝΤΡΟ
Α. Φλωρόπουλου
για μαθητές με απαιτήσεις
http://www.floropoulos.gr - email: info@floropoulos.gr
• ΚΕΝΤΡΟ ΑΘΗΝΑΣ: Βερανζέρου 6, Πλατεία Κάνιγγος, Τηλ.: 210-38.14.584, 38.02.012, Fax: 210-330.42.42
• ΑΓ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ: Λ. Βουλιαγμένης 244 (μετρό Δάφνης), Τηλ.: 210-9.76.76.76, 9.76.76.77

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΤΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΥ Β' ΛΥΚΕΙΟΥ

Σάββατο 25 Οκτωβρίου 2025

ΔΙΔΑΓΜΕΝΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

A1. α.1. Λάθος : Εί μὴ συνήδη.....εἶχον ταύτης τῆς κατηγορίας

2. Σωστό : ὥστ' ἐλπίζω.....χρόνον ἡγήσεσθαι

3. Λάθος : Ἄξιῶ δε.....πῶ μοι πλέον εἶναι

β. 1. Ο Μαντίθεος με την αντωνυμία «οἷτινες» αναφέρεται στους κατηγορούς του , τούτους ὅπως αναφέρει στην προηγούμενη περίοδο λόγου.

2. Ο Μαντίθεος αναφέρεται στο καθεστώς των Τριάκοντα τυράννων.

B1. Το προοίμιο αποτελεί την αρχή του ρητορικού λόγου, με το οποίο ο ρήτορας επιδιώκει την «πρόσεξιν» των ακροατών, να κερδίσει την «εὐνοϊάν» τους (captatio benevolentiae) και να τους κατατοπίσει για την υπόθεση («εὐμάθεια»). Στο τέλος του προοιμίου υπάρχει η «πρόθεσις», σύντομη δηλαδή έκθεση του θέματος.

Με το συγκεκριμένο προοίμιο ο ρήτορας επιτυγχάνει και τους τρεις στόχους του. Συγκεκριμένα κατορθώνει να προσελκύσει το ενδιαφέρον των ακροατών του (των βουλευτῶν στη συγκεκριμένη περίπτωση) υπογραμμίζοντας ὅτι οἱ κατήγοροί του εἶναι ἄνθρωποι συκοφάντες και κακόβουλοι που επιδιώκουν να τον βλάψουν (τοῖς κατηγοροῖς βουλομένοις ἐκ παντὸς τρόπου κακῶς ἐμὲ ποιεῖν). Ταυτόχρονα, κερδίζει την εὐνοία τους δηλώνοντας ἀπὸ την ἀρχὴν τοῦ λόγου τοῦ ὅτι διαθέτει ἄψογο ἥθος, ὅτι ἡ ζωὴ του ὡς τώρα εἶναι ἀνεπὶληπτη και ὅτι εἶναι πιστὸς στο δημοκρατικὸ πολίτευμα τῆς πατρίδας του. (ὡς εὖνους εἰμὶ τοῖς καθεστηκόσι πράγμασι, περὶ τὰ ἄλλα μετρίως βεβιωκῶς) Κατορθώνει, ἐπίσης, με μια φράση πρωτοτυπίας και εντυπωσιασμοῦ (Εἰ μὴ συνήδη, ᾧ βουλή, τοῖς κατηγοροῖς βουλομένοις ἐκ παντὸς τρόπου κακῶς ἐμὲ ποιεῖν, πολλὴν ἂν αὐτοῖς χάριν εἶχον ταύτης τῆς κατηγορίας) να κεντρίσει την προσοχή τους εκφράζοντας την ευγνωμοσύνη του πρὸς τοὺς κατηγοροὺς του, που του δίνουν την ευκαιρία να υποβληθεῖ στη διαδικασία τῆς δοκιμασίας και να ἀποκαλυφθεῖ ὅλη ἡ ἀλήθεια για τὴν ζωὴ και τὴν δράση του. Ἡ ἐντονη αυτοπεποίθηση με τὴν ὁποία εκφράζεται ὁ Μαντίθεος (Εγὼ γὰρ οὕτω σφόδρα ἐμαυτῷ πιστεύω) και ἡ βεβαιότητά του ὅτι ὅλοι θα ἀλλάξουν γνώμη γι' αὐτόν, ὅταν ἀκούσουν τὸν λόγον του (ὥστ' ἐλπίζωτὸν λοιπὸν χρόνον ἡγήσεσθαι), αὐξάνει ἀκόμη περισσότερο τὴν προσοχή των ακροατῶν και τοὺς προϋδεάζει για ὅσα θα ἐκθέσει στη συνέχεια.

Τέλος, επιτυγχάνει να κατατοπίσει τους ακροατές με συντομία και σαφήνεια σχετικά με την υπόθεση. Η τελευταία περίοδος («πρώτονδε πολιτείας») αποτελεί την «πρόθεσιν», όπου εκθέτει με συντομία το κατηγορητήριο.

B2. Τόσο στο προοίμιο του Ὑπὲρ Μαντιθέου όσο και στο προοίμιο Ὑπὲρ τοῦ ἀδυνάτου γίνεται προσπάθεια του ομιλητή να κερδίσει την προσοχή και την εὐνοία του ακροατηρίου, ὥστε να πετύχει ευνοϊκή μεταχείριση..

Και στα δύο προοίμια ο ομιλητής ξεκινά τον λόγο του με μια απροσδόκητη διατύπωση. Στο προοίμιο υπὲρ Μαντιθέου στο χωρίο (Εἰ μὴ συνήδη, ὧ βουλή, τοῖς κατηγοροῖς βουλομένοις ἐκ παντὸς τρόπου κακῶς ἐμὲ ποιεῖν, πολλὴν ἂν αὐτοῖς χάριν εἶχον ταύτης τῆς κατηγορίας) πετυχαίνει να κεντρίσει την προσοχή τους εκφράζοντας την ευγνωμοσύνη του προς τους κατηγορούς του, που του δίνουν την ευκαιρία να υποβληθεί στη διαδικασία της δοκιμασίας και να αποκαλυφθεί ὅλη η αλήθεια για τη ζωή και τη δράση του. Αντίστοιχα και ο Αδύνατος με την φράση (Λίγο ἀκόμα και θα ἐξέφραζα την ευγνωμοσύνη μου, μέλη της βουλῆς, στον κατήγορο, που μεθόδευσε ἐναντίον μου αὐτὴ ἐδῶ τη δίκη. Διότι ἐνῶ προηγουμένως δεν εἶχα ἀφορμὴ για να λογοδοτήσω για τη ζωή μου, τώρα, ἐξαιτίας του, μου ἔχει δοθεί.) κατορθώνει ακριβῶς το ἴδιο πράγμα.

Από την ἄλλη πλευρά, ο Μαντίθεος αναφέρει ξεκάθαρα στο τέλος του προοιμίου το κατηγορητήριο και ἔτσι κατορθώνει να κατατοπίσει τους ακροατές με συντομία και σαφήνεια σχετικά με την υπόθεση («πρώτονδε πολιτείας») που αποτελεί την «πρόθεσιν», Αντίθετα στο προοίμιο του Ὑπὲρ Αδυνάτου δεν γίνεται καμία αναφορά στην κατηγορία.

B3. 1.Σ 2.Λ 3.Λ 4.Σ 5.Σ

B4. 1.ε 2. η 3.α 4.β 5. γ

ΑΔΙΔΑΚΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

Γ1. Γιατί ο Δίας αφού γέννησε τον Ηρακλή και τον Τάνταλο, ὅπως λένε οι μύθοι και ὅλοι τους πιστεύουν, τον ένα ἐξαιτίας της ἀρετῆς που τον ἔκανε ἀθάνατο, ἐνῶ τον ἄλλο ἐξαιτίας της κακίας του τον τιμώρησε με τις πιο μεγάλες τιμωρίες. Αὐτὰ χρησιμοποιώντας ως παραδείγματα πρέπει να ἐπιθυμῆς την ομορφιά και την καλοσύνη και να μην μένεις πιστός σε αὐτὰ που ἔχουν εἰπωθεῖ ἀπὸ ἐμᾶς, ἀλλὰ και ἀπὸ τους ποιητές να μαθαίνεις τα καλύτερα και ἀπὸ τους ἄλλους σοφιστές, ἀν κάτι χρήσιμο ἔχουν πει, να σὲ διαβάσεις.

Γ2. Ο συγγραφέας χρησιμοποιεῖ το παράδειγμα της μέλισσας. Ὅπως η μέλισσα κάθεται σε ὅλα τα βλαστάρια και παίρνει ἀπὸ το καθένα το καλύτερο ἔτσι πρέπει ὅσοι ἐπιθυμοῦν τη μὀρφωση να μην ἀφήσουν τίποτα ἀδοκίμαστο και ἀπὸ παντοῦ να μαζεύουν τα χρήσιμα.

Γ3. α. τοῦ μύθου, τῶν μύθων
τῆς ἀρετῆς, τῶν ἀρετῶν
τῆς τιμωρίας, τῶν τιμωρῶν
τοῦ ποιητοῦ, τῶν ποιητῶν
τῆς μελίττης, τῶν μελιττῶν

Γ3. β. πιστεύεις, πιστεύῃς, πιστεύοις, πίστευε
ἐκόλασας, κολάσης, κολάσαις/-ειας, κόλασον

Γ4. οἱ μῦθοι= υποκείμενο στο **λέγουσι**

ἀθάνατον= κατηγορούμενο στο αντικείμενο **τον μεν**

ταῖς μεγίσταις= επιθετικός προσδιορισμός στο **τιμωρίαις**

ὀρέγεσθαι= τελικό απαρέμφατο, υποκείμενο στο **δεῖ**

τοῖς εἰρημένοις= επιθετική μετοχή, αντικείμενο στο **ἐμμένειν**.